

ΡΟΜΠΕΡΤ ΘΟΡΟΓΚΟΥΝΤ

Η
Λ Ε Σ Χ Η

Κάποιοι γρίφοι
είναι μοιραίοι...

Φ Ο Ν Ο Ν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Τ Ο Υ
Μ Α Ρ Λ Ο Ο Υ

ΡΟΜΠΕΡΤ ΘΟΡΟΓΚΟΥΝΤ

Η λέσχη φόνων του Μάρλοου

αστυνομικό μυθιστόρημα

Μετάφραση από τα αγγλικά

ΤΙΤΙΝΑ ΣΠΕΡΕΛΑΚΗ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 617

Ρόμπερτ Θόρογκουντ, *Η λέσχη φόνων του Μάρλοου*

Robert Thorogood, *The Marlow Murder Club*

Μετάφραση: Τιτίνα Σπερελάκη

Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου

Διορθώσεις: Μαρία Σεβαστιάδου

Σελιδοποίηση: Αλέξιος Μάστορης

Η εικόνα εξωφύλλου παραχωρήθηκε από τον αρχικό δικαιούχο

στη Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ 2024

Copyright© Robert Thorogood, 2021

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2023

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Harper Collins

Publishers Ltd, Λονδίνο 2021

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούλιος 2024

KET E838 ΚΕΠ 453/24

ISBN 978-960-16-5728-8

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΘ),

570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Η ΚΥΡΙΑ ΤΖΟΥΝΤΙΘ ΠΟΤΣ ήταν εβδομήντα εφτά ετών και απόλυτα ικανοποιημένη από τη ζωή της. Ζούσε σε μια βικτωριανή έπαυλη στον ποταμό Τάμεση, είχε μια δουλειά που αγαπούσε και που της έπαιρνε ακριβώς τον σωστό χρόνο και όχι παραπάνω, και το καλύτερο απ' όλα ήταν ότι δε χρειαζόταν να μοιράζεται τη ζωή της με κανέναν άντρα. Αυτό σήμαινε πως δεν υπήρχε κανένας να τη ρωτάει τι θα φάει για βραδινό ή που να θέλει να μάθει πού πήγαινε όποτε έβγαινε από το σπίτι ή να γκρινιάζει ότι ξόδευε πολλά λεφτά για ούισκι – εκείνο το ποτηράκι που έπινε γύρω στις έξι κάθε απόγευμα.

Τη μέρα που η ζωή της Τζούντιθ άλλαξε ήταν κατακαλόκαιρο, και η Αγγλία βρισκόταν επί αρκετές εβδομάδες στο έλεος ενός κύματος καύσωνα. Είχε αφήσει ανοιχτά όλα της τα παράθυρα, για να μπαίνει και το παραμικρό αεράκι που φυσούσε στην κοιλάδα, αυτό όμως δε φαινόταν να κάνει καμία διαφορά. Η ζέστη είχε τρυπώσει στα τούβλα και στα ξύλα του σπιτιού της· στη δρύινη σκάλα και στον εσωτερικό εξώστη.

Αφού έφαγε το βραδινό της παρακολουθώντας τις ειδήσεις στην τηλεόραση, παραμέρισε το άδειο πιάτο κι έβγαλε το τελευταίο τεύχος του περιοδικού *Puzzler*. Βρήκε έναν

πίνακα παιχνιδιού λογικής και άρχισε να καταγίνεται με τη λύση του. Συνήθως της άρεσε να απλοποιεί τη διατύπωση των ορισμών χρησιμοποιώντας μόνο μονάδες και μηδενικά: απόψε όμως απλώς δεν είχε το κουράγιο. Έκανε πολλή ζέστη για να συγκεντρωθεί.

Το χέρι της Τζούντιθ πήγε νωχελικά στο κλειδί που κρατούσε κρεμασμένο από μια αλυσίδα στον λαιμό της, και οι σκέψεις της άρχισαν να την παρασύρουν στο παρελθόν, σε μια πολύ πιο σκοτεινή εποχή. Σηκώθηκε από την καρέκλα της.

Δεν ήταν καλό αυτό, είπε στον εαυτό της. Καθόλου καλό. Υπήρχε πάντα κάτι άλλο που μπορούσε να κάνει προκειμένου να κρατήσει τον εαυτό της απασχολημένο. Χρειάζόταν μια αλλαγή παραστάσεων, αυτό ήταν όλο, και είχε την τέλεια λύση.

Η Τζούντιθ άρχισε να γδύνεται. Με κάθε ρούχο που έβγαζε ένιωθε να απελευθερώνεται όλο και περισσότερο από τους ασφυκτικούς περιορισμούς της μέρας. Όταν πια έμεινε τελείως γυμνή, η σκανδαλιάρικη απόλαυση την είχε γεμίσει έξαψη. Διέσχισε τον διάδρομο προσπερνώντας το πιάνο Blüthner, στο οποίο έπαιζε μόνο όταν ήταν πραγματικά πολύ μεθυσμένη, και πήρε μια σκούρα γκρι μάλλινη κάπα που φύλαγε δίπλα στην εξώπορτα.

Η κάπα της Τζούντιθ ήταν το πιο πολύτιμο αγαθό της. Αν κάποιος τη ρωτούσε, και πολλοί το έκαναν, θα έλεγε ότι την κρατούσε ζεστή τον χειμώνα, χρησίμευε σαν κουβέρτα για πικνίκ το καλοκαίρι και μπορούσε να την τραβήξει πάνω από το κεφάλι της αν ποτέ την αιφνιδίαζε μια ανοιξιιάτικη μπόρα.

Και το καλύτερο απ' όλα: κατά την Τζούντιθ, η κάπα ήταν ένας μανδύας που την έκανε αόρατη. Κάθε βράδυ, ό,τι καιρό κι αν έκανε, έβγαζε τα ρούχα της, τυλιγόταν με

την κάπα κι έβγαινε από το σπίτι της νιώθοντας ένα απολαυστικό σκανδαλιάρικο ρίγος. Έχωνε τα πόδια της σ' ένα ζευγάρι παμπάλαιες γαλότσες και περπατούσε στο ψηλό χορτάρι που της έφτανε ως το γόνατο –φστ, φστ, φστ!– μέχρι το λεμβοστάσιο. Όπως και το υπόλοιπο σπίτι της Τζούντιθ, είχε ροζ τούβλα, ξύλινο σκελετό και ήταν ετοιμόρροπο. Η Τζούντιθ μπήκε στο αραχνιασμένο σκοτάδι και κλότσησε πέρα τις γαλότσες της. Κρέμασε την κάπα σ' έναν παλιό γάντζο, και κρυμμένη ακόμη από τον έξω κόσμο χάρη σε δύο παμπάλαιες πόρτες λεμβοστασίου, κατέβηκε από την πέτρινη γλίστρα και μπήκε στον Τάμεση.

Ήταν σχεδόν μια θρησκευτική εμπειρία γι' αυτήν το να δέχεται το κρύο νερό στο δέρμα της και ξεφύσησε δυνατά καθώς έσκυβε για να χωθεί στην αγκαλιά του ποταμού. Ξαφνικά δεν ένιωθε το βάρος της, υποβασταζόταν από το απαλό νερό, που την τύλιγε σαν μετάξι.

Κολύμπησε κόντρα στο ρεύμα, με το ηλιοβασίλεμα να γεμίζει το νερό γύρω της με αστραφτερά διαμάντια. Η Τζούντιθ χαμογέλασε από μέσα της. Πάντα χαμογελούσε από μέσα της όταν κολυμπούσε. Δεν μπορούσε να μη χαμογελάει. Στο κάτω κάτω, μπορεί να υπήρχαν περιπατητές σκύλων στο Μονοπάτι του Τάμεση, και σίγουρα υπήρχαν πολλοί άνθρωποι σε κοντινή απόσταση, καθώς ατένιζε το καμπαναριό της εκκλησίας του Μάρλοου και το τόξο της βικτωριανής κρεμαστής γέφυρας που συνέδεε την πόλη με το γειτονικό χωριό Μπίσαμ. Κανένας από αυτούς τους ανθρώπους δεν ήξερε πως μια εβδομηνταεφτάχρονη γυναίκα κολυμπούσε εκεί κοντά εντελώς γυμνή.

Ακριβώς τη στιγμή που η Τζούντιθ σκεφτόταν Αυτή είναι ζωή, άκουσε μια κραυγή.

Ερχόταν από την απέναντι όχθη του ποταμού, από κά-

που κοντά στο σπίτι του γείτονά της Στέφαν Ντάνγουντυ. Από τη θέση όπου βρισκόταν όμως, χαμηλά στο νερό, της ήταν δύσκολο να δει τι ακριβώς συνέβαινε. Μόνο η στέγη του σπιτιού του Στέφαν διακρινόταν πάνω από τα βούρλα της πυκνόφυτης όχθης στην άκρη του ποταμού.

Η Τζούντιθ τέντωσε τα αυτιά της, αλλά τα πάντα ήταν σιωπηλά. Κατέληξε πως πρέπει να ήταν κάποιιο ζώο. Ίσως ένας σκύλος ή μια αλεπού.

Κι εκείνη τη στιγμή άκουσε μια αντρική φωνή να φωνάζει: «Έι, μη!».

Τι στο καλό ήταν αυτό;

«Στέφαν, εσύ είσαι;» φώναξε η Τζούντιθ από το ποτάμι, αλλά τα λόγια της διακόπηκαν από τον ευδιάκριτο ήχο ενός πυροβολισμού.

«Στέφαν;» φώναξε πάλι, ενώ ο πανικός της μεγάλωνε. «Είσαι καλά;»

Απόλυτη σιωπή. Η Τζούντιθ όμως ήξερε τι είχε ακούσει. Κάποιος είχε πυροβολήσει. Σωστά; Και ακριβώς πριν από αυτό είχε ακουστεί η φωνή του Στέφαν. Κι αν τώρα αιμορραγούσε χτυπημένος από σφαίρα και χρειαζόταν κάποιον να τον σώσει;

Η Τζούντιθ κολύπησε προς το σπίτι του Στέφαν όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αλλά όταν έφτασε στην όχθη του ποταμού, συνειδητοποίησε ότι είχε ένα πρόβλημα. Πίσω από τα βούρλα ο Στέφαν είχε τοποθετήσει κυματοειδή λαμαρίνα σε όλη την έκταση του γκαζόν του, για να το προστατέψει από τη διάβρωση του ποταμού. Η Τζούντιθ ήξερε πως το κολύμπι μέσα από τα βούρλα θα της ξέσκιζε το σώμα σε κομματάκια, αλλά ακόμη κι αν κατάφερνε να φτάσει στη στεριά, δε θα μπορούσε να βγει έξω. Δε θα είχε τη δύναμη.

Μπροστά της έβλεπε ένα μπλε κανό σφηνωμένο ανάμε-

σα στα καλάμια. Θα μπορούσε άραγε να το χρησιμοποιήσει για να τραβήξει το σώμα της έξω από το νερό; Προσπάθησε να γαντζωθεί από την άκρη του, αλλά δεν μπορούσε να το πιάσει γερά. Το κανό αναπηδούσε συνεχώς σαν φελλός, και συνειδητοποίησε ότι έτσι κι αλλιώς δε διέθετε την ισορροπία για να ανέβει πάνω του. Έκανε όμως μια τελευταία προσπάθεια, κι αυτή τη φορά σχεδόν κατάφερε να σκαρφαλώσει στο πίσω μέρος του κανό. Και τότε, σε αργή κίνηση, η ίδια και το κανό έκαναν μια πλήρη περιστροφή, η Τζούντιθ έχασε το κράτημά της και ξαναέπεσε στο νερό με έναν άγαρμπο παφλασμό.

Βγήκε στην επιφάνεια για να πάρει αέρα και τίναξε το νερό από τα μαλλιά της. Με το κανό δε γινόταν τίποτα. Οπότε τι άλλο μπορούσε να κάνει;

Η Τζούντιθ κολύπησε πάλι προς το κέντρο του ποταμού, αναζητώντας απεγνωσμένα κάποιον που θα μπορούσε να βοηθήσει. Πού ήταν οι περιπατητές σκύλων ή τα ζευγάρια που χάζευαν όταν τους χρειάζονται; Δεν έβλεπε κανέναν. Μόνο ένα πράγμα μπορούσε να κάνει. Γύρισε και κολύπησε προς το σπίτι της όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Φτάνοντας στο λεμβοστάσιό της, η Τζούντιθ βγήκε από το νερό αγκομαχώντας, αλλά δεν υπήρχε χρόνος για χάσιμο. Φόρεσε στα γρήγορα την κάπα της και όρμησε στο γκαζόν, γυρνώντας για να κοιτάξει πίσω της ότι φαινόταν από το σπίτι του Στέφαν. Μόνο ο μισός κήπος του διακρινόταν πίσω από την κλαίουσα ιτιά που φύτρωνε ανεξέλεγκτη στη δική της πλευρά της όχθης του ποταμού.

Έτρεξε στο σπίτι της, άρπαξε το τηλέφωνό της και κάλεσε την Άμεση Δράση. Όσο περίμενε να της απαντήσουν, προχώρησε προς το παράθυρο, για να παρακολουθεί το σπίτι του Στέφαν.

«Χρειάζομαι την αστυνομία!» είπε η Τζούντιθ μόλις απαντήθηκε η κλήση. «Ακούστηκε ένας πυροβολισμός στο σπίτι του γείτονά μου! Γρήγορα! Κάποιον πυροβόλησαν!»

Ο τηλεφωνητής σημείωσε τα στοιχεία της διεύθυνσης του Στέφαν, κατέγραψε όσα είχε δει η Τζούντιθ, την ενημέρωσε πως το περιπολικό θα ξεκινούσε αμέσως και μετά έβαλε τέλος στην κλήση. Η Τζούντιθ αισθάνθηκε βαθιά απογοητευμένη. Ύπήρχε άραγε κάτι άλλο που θα μπορούσε να κάνει ή κάποιος άλλος στον οποίο θα μπορούσε να τηλεφωνήσει; Μήπως στην Ακτοφυλακή; Στο κάτω κάτω, επρόκειτο για συμβάν στην ακτή. Ή στους ναυαγισσώστες;

Η Τζούντιθ κοίταξε από το παράθυρό της το σπίτι του Στέφαν. Έστεκε ακόμη εκεί καθώς σουρούπωνε, χωρίς να προδίδει το παραμικρό από όσα είχαν συμβεί.

Αν κάποιος βρισκόταν στο ποτάμι εκείνη ακριβώς τη στιγμή και είχε την ευκαιρία να σηκώσει τα μάτια του προς το αρχοντικό της Τζούντιθ, θα έβλεπε μια πολύ κοντή και γεματούλα γυναίκα γύρω στα ογδόντα με ξεχτένιστα γκρίζα μαλλιά να στέκεται τελείως γυμνή στο παράθυρο με μια κάπα στους ώμους, σαν κάποιο είδος υπερήρωα. Κάτι που από πολλές απόψεις ήταν.

Απλώς δεν το ήξερε ακόμη.

ΕΠΕΙΤΑ ΑΠΟ ΜΙΣΗ ΩΡΑ η Τζούντιθ είδε ένα περιπολικό να φτάνει στην ιδιοκτησία του Στέφαν κι έναν ένστολο αστυνομικό να βγαίνει. Η Τζούντιθ προσπάθησε όσο μπορούσε να κρατήσει τα κιάλια της στραμμένα πάνω του καθώς εκείνος κοιτάζε μέσα από τα παράθυρα του σπιτιού του Στέφαν κι έκανε μια βόλτα στον κήπο. Ήθελε να του φωνάξει από την απέναντι όχθη του ποταμού ότι καλό θα ήταν να κοιτάξει πιο προσεκτικά, αλλά δάγκωσε τη γλώσσα της. Έπρεπε να πιστέψει πως ο αστυνομικός ήξερε τι έκανε και πως θα έβρισκε στοιχεία για ότι κι αν είχε συμβεί.

Ωστόσο, ύστερα από μια εικοσάλεπτη έρευνα που η Τζούντιθ μόνο ως επιφανειακή θα μπορούσε να την περιγράψει, ο αστυνομικός επέστρεψε στο αυτοκίνητό του, μπήκε μέσα κι έφυγε.

Αυτό ήταν όλο; Εκείνος ο άνθρωπος μόλις και μετά βίας είχε ψάξει στον κήπο, ενώ δεν είχε μπει καν στο σπίτι του Στέφαν. Μήπως είχε πάει να φέρει ενισχύσεις; Έτσι, εκείνη συνέχισε να κοιτάζει. Και να κοιτάζει.

Τα μεσάνυχτα η Τζούντιθ ανακάλυψε ότι δεν υπήρχε άλλο ουίσκι στην καράφα στο τραπεζάκι δίπλα της. Αυτό ήταν πάντα σημάδι ότι έπρεπε να πάει για ύπνο. Την ώρα που ανέβαινε ζαλισμένη τη βαριά δρύινη σκάλα, δια-

πίστωσε πως έπρεπε να κρατιέται από την κουπαστή λίγο πιο σφιχτά από το κανονικό. Μετά έστριψε αριστερά για να πάει στο δωμάτιό της, ενώ το δωμάτιό της ήταν στην πραγματικότητα στα δεξιά της, αλλά μόλις διόρθωσε την πορεία της ύστερα από ένα σύντομο μπλέξιμο με μια απείθαρχη ασπιδίστρα, έφτασε με ασφάλεια στον προορισμό της.

Η Τζούντιθ λάτρευε την κρεβατοκάμαρά της. Τα ξύλινα πάνελ ήταν βαμμένα σε ανοιχτό πράσινο χρώμα, και υπήρχε ένα μεγαλοπρεπές κρεβάτι με ουρανό, στην ταπισερί του οποίου απεικονιζόταν μια μεσαιωνική κυνηγετική σκηνή. Το γεγονός ότι το δωμάτιο ήταν γεμάτο παλιά ρούχα, μισοτελειωμένα φαγητά και σωρούς από πεταμένες εφημερίδες και περιοδικά δεν την ενοχλούσε καθόλου. Η Τζούντιθ δεν πρόσεχε ποτέ την ακαταστασία. Στην πραγματικότητα την άφηγε να την περιβάλλει με τον ίδιο τρόπο που άφηγε το ποτάμι να την αγκαλιάζει όταν πήγαινε για κολύμπι. Όσο πιο ακατάστατη ήταν η κρεβατοκάμαρά της, τόσο πιο προστατευμένη και ασφαλής ένιωθε.

Το επόμενο πρωί η Τζούντιθ ξύπνησε από το κουδούνισμα του τηλεφώνου. Άπλωσε το χέρι της για να το σηκώσει, βλέποντας με τατσιμπλιασμένα μάτια της ότι είχε πάει μόλις 10.

«Εμπρός;» είπε βραχνά.

«Καλημέρα» απάντησε μια ζωηρή γυναικεία φωνή. «Είμαι η αρχιφύλακας του ανακριτικού σώματος Τανίκα Μάλικ, από το αστυνομικό τμήμα του Μείντενχεντ. Σας καλώ σε συνέχεια του τηλεφωνήματός σας για το περιστατικό που αναφέρατε χθες το βράδυ στην ιδιοκτησία του κυρίου Ντάνγουντ».

«Α, σας ευχαριστώ που τηλεφωνήσατε» είπε η Τζούντιθ, κάπως ζαβλακωμένη ακόμη.

Η ντετέκτιβ εξήγησε ότι είχε στείλει έναν αστυφύλακα να επιθεωρήσει το σπίτι και τον κήπο του κυρίου Ντάνγου-ντυ. Δεν είχε βρει τίποτα το αξιοσημείωτο, γι' αυτό και τηλεφωνούσε, ώστε να ενημερώσει την Τζούντιθ ότι δεν υπήρχε λόγος να ανησυχεί.

«Μα ξέρω τι άκουσα!» είπε η Τζούντιθ.

«Ναι, η αναφορά έλεγε πως ακούσατε έναν πυροβολισμό».

«Όχι απλώς έναν πυροβολισμό. Άκουσα κάποιον να φωνάζει κάτι σαν “Ει, μη!” και στη συνέχεια άκουσα τον πυροβολισμό».

«Απ' ό,τι κατάλαβα όμως, εκείνη τη στιγμή κολυμπούσατε στο ποτάμι... Είστε σίγουρη ότι ήταν όντως πυροβολισμός;»

Η Τζούντιθ αισθανόταν πια εντελώς ξύπνια και απόλυτα εκνευρισμένη.

«Μεγάλωσα σε φάρμα. Ξέρω καλά πώς ακούγονται τα όπλα».

«Κι αν ήταν κάτι άλλο;»

«Σαν τι;»

«Ξέρω κι εγώ... Για παράδειγμα, μήπως ήταν ένα αυτοκίνητο που χτυπούσε πιράκια;»

Αυτό δεν είχε περάσει από το μυαλό της Τζούντιθ. Σκέφτηκε μια στιγμή προτού απαντήσει.

«Όχι. Είμαι σίγουρη ότι θα το είχα καταλάβει αν ήταν αυτοκίνητο. Ήταν πυροβολισμός. Να θεωρήσω πως αυτός ο αστυφύλακός σας σας ανέφερε ότι το αυτοκίνητο του Στέφαν είναι ακόμη παρακαρισμένο στο σπίτι του;»

«Γιατί το λέτε αυτό;»

«Επειδή υποθέτω πως ο Στέφαν δεν απάντησε στο τηλεφώνημά σας. Έτσι δεν είναι;»

«Λυπάμαι, αδυνατώ να παρακολουθήσω τον συλλογισμό σας. Ποιο τηλεφώνημα;»

«Μάλλον του τηλεφωνήσατε χθες το βράδυ».

«Φοβάμαι πως δε μου επιτρέπεται να μοιραστώ μαζί σας συγκεκριμένες λεπτομέρειες».

«Μα ένας γείτονας αναφέρει πυροβολισμούς σ' ένα σπίτι. Ασφαλώς τηλεφωνήσατε για να το ελέγξετε. Και το γεγονός ότι δε μου είπατε πως απάντησε μου δίνει να καταλάβω πως δεν απάντησε. Οπότε, δεδομένου ότι το αυτοκίνητό του είναι ακόμη στο δρομάκι του, αυτό μου λέει πως κάτι τρέχει με αυτόν. Στο κάτω κάτω, αν είσαι σπίτι, απαντάς στο τηλέφωνο. Αν λείπεις, παίρνεις το αυτοκίνητό σου. Τουλάχιστον όποιος έχει αυτοκίνητο αυτό θα έκανε. Εγώ δεν έχω».

Η ντετέκτιβ Μάλικ δεν απάντησε αμέσως.

«Το σκεφτήκατε πράγματι διεξοδικά» είπε τελικά.

«Ήταν το μόνο που μπορούσα να σκεφτώ χθες το βράδυ. Ανησύχησα πάρα πολύ για τον Στέφαν. Κι αν τον πυροβόλησαν και ο δράστης διέφυγε; Για την ακρίβεια, κι αν ο Στέφαν βρίσκεται αυτή τη στιγμή αιμόφυρτος σε κάποιο χαντάκι;»

«Δε νομίζω πως βρίσκεται σε χαντάκι. Είμαι σίγουρη ότι υπάρχει κάποια πολύ αθώα εξήγηση για όλα αυτά. Δεν υπήρχε καμία ένδειξη στην ιδιοκτησία του πως κάτι δυσάρεστο είχε συμβεί, αλλά δεν είναι και τόσο ασυνήθιστο ν' αγνοεί κανείς το τηλέφωνό του. Είναι περίοδος διακοπών. Οι άνθρωποι λείπουν. Είμαι περίοδος ότι ο κύριος Ντάνγουντ θα εμφανιστεί τις επόμενες μέρες. Και μόλις γίνει αυτό, θα σας ενημερώσω. Πραγματικά, δεν υπάρχει λόγος ανησυχίας».

Η ντετέκτιβ ολοκλήρωσε το τηλεφώνημα ευχαριστώντας

την Τζούντιθ που ήταν γειτόνισσα με οξυμένη κοινωνική συνείδηση κι έκλεισε το τηλέφωνο.

Η Τζούντιθ έμεινε ξαπλωμένη στο κρεβάτι χωρίς να ξέρει τι να κάνει. Είχε δίκιο η ντετέκτιβ Μάλικ; Υπήρχε πράγματι κάποια πολύ πιο αθώα εξήγηση γι' αυτό που είχε ακούσει το προηγούμενο βράδυ; Στο κάτω κάτω, ένα πράγμα ήξερε με σιγουριά η Τζούντιθ: φόνοι δε γίνονταν στο Μάρλοου.

Αποφάσισε να βγάλει το θέμα από το μυαλό της και να συνεχίσει με τη δουλειά που είχε να κάνει.

Όταν η Τζούντιθ είχε κληρονομήσει το σπίτι της από τη θεία της την Μπέττυ το 1976, είχε πάρει μαζί κι ένα χαρτοφυλάκιο μετοχών που της παρείχε ένα καλούτσικο εισόδημα, οπότε δεν είχε και μεγάλη ανάγκη να δουλεύει για να ζήσει. Τίποτα όμως δε θα την έκανε ποτέ να παρατήρει τη δουλειά της. Την αγαπούσε πάρα πολύ.

Η Τζούντιθ έφτιαχνε σταυρόλεξα για τις εφημερίδες πανεθνικής κυκλοφορίας. Ετοίμαζε δύο με τρία την εβδομάδα, και οι ώρες που περνούσε κάθε μέρα δουλεύοντας τους γρίφους ήταν ένα πολύτιμο καταφύγιο για το μυαλό της. Όταν έστηνε ένα σταυρόλεξο, την κυρίευε μια ηρεμία και μπορούσε να χάνεται επί ώρες ολόκληρες καθώς επεξεργαζόταν προσεκτικά όλες τις παραλλαγές ενός ιδιαίτερα ικανοποιητικού αναγραμματισμού ή εξέταζε μια κομψή φράση ή λέξη που θα μπορούσε να ερμηνευτεί με περισσότερους από έναν τρόπους.

Η Τζούντιθ διέσχισε το σαλόνι της, έφτασε στο τραπέζι χαρτοπαιξίας δίπλα στο παράθυρο και ίσιωσε την πράσινη τσόχα. Στη συνέχεια άπλωσε το χέρι της σ' ένα ράφι και κατέβασε ένα φύλλο τετραγωνισμένου χαρτιού. Έπει-

τα διάλεξε ένα μολύβι 2B από μια κούπα με μολύβια 2B, και παρόλο που δε χρειαζόταν ξύσιμο, το έχωσε στην επιτραπέζια μεταλλική ξύστρα της. Η άκρη του μαγκώθηκε γερά, το παλιό ηλεκτρικό μοτέρ άρχισε να περιστρέφεται γουργουρίζοντας, και το μολύβι που έβγαλε μετά από μερικά δευτερόλεπτα ήταν περισσότερο φονικό όπλο παρά εργαλείο γραφής.

Η Τζούντιθ χαμογέλασε από μέσα της. Ένα φρεσκοξυσμένο μολύβι. Τα κενά τετράγωνα στο χαρτί μπροστά της. Η επικείμενη μάχη.

Κάθισε, πήρε τον ξύλινο χάρακα και άρχισε να σχεδιάζει έναν πίνακα με τετράγωνα δεκαπέντε επί δεκαπέντε. Στη συνέχεια δημιούργησε ένα μοτίβο από πιο σκούρα τετράγωνα γύρω από μια ενιαία γραμμή συμμετρίας, έτσι ώστε κάθε πιο σκούρο τετράγωνο να έχει ένα δίδυμο που να αντανakλάται στα δεξιά. Δεν ακολουθούσε κάποιο συγκεκριμένο μοτίβο· αυτό που καθοδηγούσε το χέρι της ήταν κυρίως η εμπειρία πολλών δεκαετιών.

Όταν είχε σχεδιάσει πια τον πίνακά της, το μόνο που είχε να κάνει ήταν να συμπληρώσει τα κενά με λέξεις. Ήξερε ότι αυτό θα της έπαιρνε την επόμενη ώρα πάνω κάτω, και μόνο όταν θα είχε μείνει ευχαριστημένη, αφού θα διέθετε μια ενδιαφέρουσα συλλογή από λέξεις που διασταυρώνονταν μεταξύ τους, θα έστρεφε τελικά το μυαλό της στη δημιουργία των ορισμών.

Όσο για τα είδη των ορισμών που της άρεσε να δίνει, απέφευγε την εσκεμμένη αοριστία που προτιμούσαν πολλοί συντάκτες – αοριστία που έβρισκε την πασίγνωστη έκφρασή της στο σχεδόν άλυτο μηνιαίο παζλ του περιοδικού *Listener*. Θεωρούσε πως υπήρχε κάτι υπερβολικά «αντρικό» στον τρόπο με τον οποίο προσπαθούσαν να κά-

νουν επίδειξη της εξυπνάδας τους. «Κοιτάξτε με» έδειχναν να λένε. «Δε θα μαντέψετε ποτέ πόσο ευφυής είμαι». Αντί γι' αυτό, όπως πολλοί συντάκτες, ακολουθούσε πιστά τις αρχές του Σιμένες, του θρυλικού συντάκτη σταυρόλεξων της εφημερίδας *Observer* από το 1939 ως το 1972. Κατά συνέπεια, οι ορισμοί της έπρεπε να αποτελούνται από δύο μέρη, τον κυριολεκτικό ορισμό από τη μια πλευρά, τον γρίφο από την άλλη. Και τα δύο μέρη έπρεπε τελικά να μην παραπλανούν υπερβολικά τον λύτη, με την εξής μικρή επιφύλαξη: αν ένας ορισμός ήταν εξαιρετικά ευφάνταστος ή πνευματώδης, ήταν διατεθειμένη περιστασιακά να παραβιάσει τους κανόνες.

Σήμερα το πρωί ωστόσο η Τζούντιθ δεν είχε έμπνευση. Έχοντας δημιουργήσει το πλέγμα της από μαύρα και κενά τετράγωνα, δεν μπορούσε να καταλήξει στις σωστές λέξεις με τις οποίες θα συμπλήρωνε τον πίνακα. Της έλειπε τελείως η αποφασιστικότητα. Ήταν ο Στέφαν, το ήξερε. Δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί. Έπρεπε να βεβαιωθεί πως ήταν καλά.

Η Τζούντιθ έπιασε το τάμπλετ της. Η συσκευή δεν της πολυάρεσε, αλλά ήταν χρήσιμη για να φωτογραφίζει και μετά να στέλνει με μείλ τα σταυρόλεξά της στις εφημερίδες, οπότε είχε συμβιβαστεί μαζί της εδώ και μερικά χρόνια.

Το σήκωσε στο πρόσωπό της, αλλά το ηλίθιο μηχανήμα αρνήθηκε να ξεκλειδώσει, με τον ισχυρισμό ότι δεν την αναγνώριζε. Η Τζούντιθ κόρωσε, αναθεματίζοντας για άλλη μία φορά τις ταπεινώσεις που συνεπάγεται η προχωρημένη ηλικία. Ο σύγχρονος κόσμος την αντιμετώπιζε σαν να ήταν εντελώς άορατη, και ακόμα και ο ίδιος ο καταραμένος υπολογιστής της την κατέκρινε επειδή δεν έμοιαζε αρκετά με τον εαυτό της. Όμως δεν είχε νόημα να προσπαθεί

να τα βάλει με την τεχνολογία. Αυτό η Τζούντιθ το είχε μάθει εδώ και πολύ καιρό χάρη σ' ένα περιστατικό που είχε να κάνει με ένα iMac φραουλί χρώματος, ένα όχι αρκετά μακρύ ηλεκτρικό καλώδιο και μια βόλτα στο τμήμα Επειγόντων Περιστατικών.

Η Τζούντιθ πήρε μια βαθιά ανάσα και ηρέμησε.

Σήκωσε ψηλά το τάμπλετ και το ξανακοίταξε.

Τίποτα δε συνέβη.

Αναθεματισμένο! Μουρμουρίζοντας από μέσα της, η Τζούντιθ πληκτρολόγησε τον κωδικό πρόσβασης και μετά άνοιξε το πρόγραμμα περιήγησης στο διαδίκτυο. Να είχε υπάρξει κάποιο νέο για τον Στέφαν τις τελευταίες είκοσι τέσσερις ώρες;

Πληκτρολόγησε «Στέφαν Ντάνγουντ» στη γραμμή αναζήτησης, αλλά όλα τα αποτελέσματα της έλεγαν ότι ήταν ιδιοκτήτης μιας γκαλερί τέχνης στο Μάρλοου που λεγόταν Dunwoody Arts, κάτι που γνώριζε ήδη. Ήθελε όμως να είναι διεξοδική στην έρευνά της, κι έτσι έκανε κλικ σε όλες τις σελίδες με τα αποτελέσματα.

Μα για στάσου... Τι ήταν αυτό; Ένα από τα τελευταία αποτελέσματα ήταν ένας σύνδεσμος για την ιστοσελίδα μιας τοπικής εφημερίδας, της *Bucks Free Press*. Αλλά εκείνο που της τράβηξε την προσοχή ήταν ο τίτλος: ΚΑΒΓΑΣ ΣΤΗ ΡΕΓΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΝΛΥ.

Κάνοντας κλικ στον σύνδεσμο, βρήκε ένα χρονογράφημα με την ανασκόπηση των όσων συνέβησαν στη Βασιλική Ρεγκάτα του Χένλυ, έξι εβδομάδες νωρίτερα.

Μαθαίνουμε πως ο Στέφαν Ντάνγουντ, ιδιοκτήτης της τοπικής γκαλερί τέχνης, σε κατάσταση ημιμέθης, είχε μια διένεξη στον Βασιλικό Περίβολο με τον Έλλιοτ Χάουαρντ, ιδιοκτήτη του Οί-

κου Δημοπρασιών Μάρλοου. Όπως μας σφύριξε ένα «πουλάκι», όταν ο κύριος Χάουαρντ απείλησε ότι θα γρονθοκοπήσει τον κύριο Ντάνγουντντ, κλήθηκαν οι έφοροι, και οι δύο άντρες απομακρύνθηκαν διά της βίας.

Η Τζούντιθ άφησε το τάμπλετ της. Όστε λοιπόν ο Στέφαν είχε μεθύσει και είχε διαπληκτιστεί στο Χένλυ με κάποιον Έλλιοτ Χάουαρντ, και να τώρα, μόλις έπειτα από λίγες εβδομάδες, που άλλος ένας τσακωμός κάποιου είδους είχε σημειωθεί στην ιδιοκτησία του.

Ένας τσακωμός στη διάρκεια του οποίου κάποιος είχε πυροβολήσει.

Και ύστερα ο Στέφαν είχε εξαφανιστεί.

Αι στον κόρακα, σκέφτηκε η Τζούντιθ καθώς διέσχιζε το δωμάτιο, ξεκρεμούσε στα γρήγορα την κάπα της από το κρεμαστάρι κι έβγαινε από το σπίτι.

Κατέβηκε στο λεμβοστάσιο, πλησίασε μια παλιά περαταριά που ήταν μισή μέσα και μισή έξω από το νερό και την έσπρωξε με το πόδι της. Ανέβηκε στο πίσω μέρος και άρπαξε το σταλίκι, ενώ το μπροστινό μέρος της βάρκας χτυπούσε πάνω στις σάπιες πόρτες του λεμβοστασίου και γλιστρούσε μέσα στο ποτάμι.

Παρά την προχωρημένη ηλικία της, η Τζούντιθ ήταν έξπέρ στον χειρισμό της περαταριάς. Με μια κίνηση των καρπών της, έχωσε το σταλίκι στην κοίτη του ποταμού, λύγισε τη μέση της κι έσπρωξε με όλη της τη δύναμη. Όταν η περαταριά εκτοξεύτηκε προς τα εμπρός, έστριψε το σταλίκι προς τα πάνω και έξω από τη μαλακή λάσπη, και η βάρκα απέκτησε αρκετή φόρα ώστε να διασχίσει το ποτάμι.

Μόλις έφτασε στην απέναντι όχθη και το ποτάμι έγινε και πάλι ρηχό, δε χρειάστηκε να καταβάλει καμία προσπά-

θεια για να καλύψει, σπρώχνοντας με το σταλίκι κόντρα στο ρεύμα, τα περίπου πενήντα μέτρα ως το σπίτι του Στέφαν, χρησιμοποιώντας ακολούθως την πλώρη της περαταριάς για να διασχίσει το τείχος από καλάμια που προστάτευε την όχθη και να ανέβει στο οικόπεδό του. Δεν ήταν ανάγκη να δέσει τη βάρκα. Εντελώς περικυκλωμένη από βούρλα, δεν είχε να πάει πουθενά.

Κοιτάζοντας το ρολόι της, η Τζούντιθ διαπίστωσε ότι μόλις πριν από οχτώ λεπτά καθόταν στο σπίτι της· και να την τώρα εδώ, στο πιο δύσκολο σημείο της έρευνάς της για τη μυστηριώδη εξαφάνιση του γείτονά της.

Το σπίτι του Στέφαν ήταν πραγματικά υπέροχο, κατά τη γνώμη της Τζούντιθ. Ήταν ένας μετασκευασμένος νερόμυλος με έναν ξύλινο τροχό που εξακολουθούσε να γυρίζει νωχελικά, μετά όμως είχαν ανοιχτεί στο κτίριο γυάλινα ορθογώνια παράθυρα διαφόρων μεγεθών. Ήταν ταυτόχρονα ευχάριστα παλιομοδίτικο και μοντέρνο.

Πήγε να ρίξει μια ματιά στο αυτοκίνητο του Στέφαν στο δρομάκι. Η Τζούντιθ δεν είχε ιδέα από αυτοκίνητα και ούτε που την ενδιέφεραν, οπότε το μόνο που μπορούσε να καταλάβει ήταν ότι είχε γκρι χρώμα και γυάλιζε, χωρίς ούτε ίχνος βρομιάς πουθενά. Δεν μπορούσε να δει κανένα άλλο εντύπωμα τροχών στο χαλίκι ή οποιοδήποτε άλλο στοιχείο που να υποδηλώνει πως ίσως ο Στέφαν είχε φύγει από το σπίτι με άλλο όχημα.

Πήγε να κάνει μια βόλτα στον κήπο, προσπαθώντας να καταλάβει από πού μπορεί να είχε ακουστεί ο ήχος του πυροβολισμού, αλλά ήταν δύσκολο να εντοπίσει την ακριβή θέση, αφού το μοναδικό σημείο αναφοράς της προερχόταν από ένα μέρος στο ποτάμι χαμηλότερα από το ύψος των βούρλων.

Πράγματι, χρειάστηκε να περπατήσει μόλις λίγα λεπτά επιθεωρώντας τον καλαμιώνα στην όχθη του ποταμού για να συνειδητοποιήσει πως δεν ήξερε καν τι έφαχνε. Μια σταγόνα αίματος σ' ένα φυλλαράκι; Μια λασπωμένη πατημασιά;

Η Τζούντιθ κοίταξε τον ξύλινο τροχό που γύριζε στο πλάι του σπιτιού και τη λιμνούλα μπροστά του. Παρά τη ζέστη, το νερό εδώ ήταν σκοτεινό, και η Τζούντιθ ανατρίχιασε στη σκέψη αυτή. Τα ακίνητα νερά είχαν πάντα κάτι που την τρώαζε. Αν και, καθώς κοίταζε, μπορούσε να δει ότι το νερό δεν ήταν εντελώς ακίνητο. Ένα ελαφρύ ρεύμα ασκούσε πίεση στην επιφάνεια. Πού πήγαινε το νερό;

Η Τζούντιθ περπάτησε γύρω από την άκρη της λιμνούλας, ώσπου είδε ότι κατέληγε σ' ένα ποτάμι με πλάτος περίπου τρία μέτρα. Εκεί όπου τέλειωνε η λιμνούλα και άρχιζε το ποτάμι υπήρχε ένα στενό τούβλινο υπερυψωμένο μονοπάτι που περνούσε από τη μια πλευρά του κήπου στην άλλη.

Η Τζούντιθ μελέτησε το ποτάμι πέρα από το φράγμα. Με κάποιον τρόπο, έπρεπε να χύνεται πάλι στον Τάμεση. Αλλά ήταν δύσκολο να δει πώς ακριβώς, επειδή ο Στέφαν είχε αφήσει αυτό το κομμάτι του κήπου αφρόντιστο, και το νερό λίγο πιο πέρα γλιστρούσε κάτω από πυκνούς θάμνους και φρύγανα που φύτρωναν και από τις δύο όχθες.

Με έναν αναστεναγμό, η Τζούντιθ συνειδητοποίησε ότι θα έπρεπε να ακολουθήσει την πορεία του ποταμού. Έπρεπε να φανεί σχολαστική. Έτσι, άνοιξε σπρώχνοντας δρόμο μέσα από τους θάμνους, με τα κλαδιά να της μαστιγώνουν το σώμα, τις αραχνιές να κολλούν στο πρόσωπο και στα μαλλιά της καθώς πάλευε να περάσει στην απέναντι πλευρά.

Μόλις έφτασε, η Τζούντιθ απογοητεύτηκε. Αυτή η γωνιά του κήπου ήταν ακόμα πιο άγρια, αλλά μπορούσε να δει ότι το ποτάμι περνούσε μέσα από μερικές σιδερένιες μπάρες σε μιατσιμεντένια αμπολή που έριχνε το νερό πίσω στον Τάμεση. Δεν υπήρχε τίποτα ενδιαφέρον να δει.

Αν και, ενώ ξελαχάνιαζε μετά την προσπάθειά της, αντιλήφθηκε κάτι στον αέρα, μια μπόχα σαν από παλιό σωρό κομπόστ. Ήταν το ποτάμι; Κοίταξε το νερό που κυλούσε μέσα από τη σχάρα. Ένα παλιό κλαδί ήταν μισοβυθισμένο μπλοκάροντας το νερό, και είχαν μαζευτεί φύλλα.

Μετά όμως η Τζούντιθ συνειδητοποίησε κάτι.

Δεν ήταν ένα κλαδί μέσα στο νερό.

Ήταν ένα ανθρώπινο χέρι.

Ξεπρόβαλλε από το νερό με το δέρμα του λευκό σαν μάρμαρο. Και ακόμα πιο βαθιά, η Τζούντιθ μπορούσε να διακρίνει το σώμα.

Ήταν ο Στέφαν Ντάνγουντ.

Και στο κέντρο του μετώπου του υπήρχε μια μικρή μαύρη τρύπα.

Μια τρύπα από σφαίρα.

Η Τζούντιθ οπισθοχώρησε τρεκλίζοντας, και το χέρι της ανέβηκε στον λαιμό της.

Είχε εξαρχής δίκιο.

Ο Στέφαν Ντάνγουντ, ο φίλος της, ο γείτονάς της, ήταν νεκρός από πυροβολισμό.